10 Øre

NY TID

10 Øre

ORGAN FOR
SOCIALISTISK UNGDOMSFORBUND I DANMARK.

Nr. 11 | ABONNEMENT 110 ØRE HELAARLIG | AUGUST | ENKELTE NUMRE 10 ØRE | 1905

Livsanskuelse.

En Tale.

Jeg vil tale om Livsanskuelse, d. v. s. naturligvis *min* Livsanskuelse. Jeg er som I, Kammerater, ung, og vi unge har jo tit Ord for tankeløst at tage Formler og Dogmer op, prente dem fast for vore Øjne som Trossætninger, vi blindt tror paa, uden at vi bringer dem i Samklang med de daglige Fænomener, der møder os, det vil sige, vi har faaet fat paa Resultaterne af en Tankegang, som den præsenterer sig ude fra, ligesom den ukyndige ser paa et Billede: han ser kun Billedet, han kender intet til de Processer, der er gaaet forud, det modsatte Billede i Clichéen og paa Glaspladen, Kemigrafens og Fotografens Arbejde, og videre Glasmagerens, Metalarbejderens og Grubearbejderens Arbejde for at frembringe Betingelserne for dette Billede. — Saaledes med en Anskuelse; hvormange tager ikke denne eller hin Anskuelse og skilter med — alle de Vanekristne, hvor hvor mange mon ikke af Socialdemokraterne, der lever og dør i deres Fædres Tro. Og hvor lidet harmonerer denne deres Søndags- eller Valgdagsanskuelse saa med det, de om søgne og trælsomme Dage mener om de Ting, der møder dem paa deres daglige Livs Vej? Kun daarligt! Og hvorfor? Mangel paa Viden!

Vi fødes som Kristne, læres op at blive Kristne, hvor er det faa, der rives løs fra denne Opdragelse; de færreste vel kun, selv af de Tusinder, der giver sig ind under og sværger til den røde Fane; det er ikke nok alene at holde »Social-Demokraten« og have Programpunkternes Evangelium præget dybt i sit Hjerte. Ikke Hjertet, men Hjernen appelleres der til i Livet.

Lad vore Meninger være som Kød af vort Kød og Blod af vort Blod, avlede under Trykket og Gnidningen i Livet, vi selv lever. Og vi maa da lære at forstaa, hvad det er, der foregaar om os og i os, ens eget Forhold til Omverdenen. — Der er navnlig hos den ældre Generation en Skræk for *Videnskab* som noget overjordisk og medicinmandsagtigt. Mange unge har faaet den i Arv, denne Skræk, men her gælder det store Bud til Proletariatet: Arbejdernes Frigørelse maa være Arbejdernes eget Værk. Og Vejen gaar gennem Oplysning. Videnskaben, den erobrer vi fra Universiteterne, fra Embedsmænd, fra Overklassen, dens Resultater tilegner vi os, af disse skal vi drage vor Verdensanskuelse. Vi henter ned til os alt, hvad Kemien og Fysiken har lært os Mennesker om os selv og vor Jord og den hele Verden, deraf kommer vi til Forstaaelse og Klarhed over vor Tilværelse.

— — —

»Bjergmanden, som i Witterau eller Estramadura graver efter fosforsurt Kalk, søger mere end Guld, han graver efter Hvede, efter Mennesker. Bjergmanden hæver den Aandens Skat, Bonden sætter i Omløb, idet han giver Tidens Hjul det første Stød. Bjergmanden, der i sit Ansigts Sved og med Livsfare tilkæmper sig sit Livs Ophold, ved ikke, om ikke maaske Stoffet til det bedste Hoved glider gennem hans Hænder. Han sætter maaske Aarhundreder i Bevægelse ved sit skjulte Arbejde«*).

Under jere Hænder skifter Stoffet og faar sin Omdannelse til nyt Stof, og i jer selv foregaar dette Stofskifte — i stadig Kredsløb, under stadig nye Former.

Men hvor trøstesløst er saa ikke det hele! Evigt Kredsløb, og vi, Mennesket, det fri selvstændige, højtudviklede Menneske, Skabningens Herre — kun en ringe Del i dette store Maskineri! Ja, denne Livsopfattelse kan bunde ud i Haabløshed, Vemod, opgivende Sorg og Lede som i J. P. Jacobsens Digt:

Nætter og Dage summe over Jorden,
Aarstider skifte som Farver paa Kind.
Slægter paa Slægt i lange mørke Bølger
rulle over Jord,
rulle og forgaa
medens langsomt Tiden dør.

*) Moleschott.

PROLOG

ved

Ungdomsstævnet den 16. Juli 1905.

Hvad er det for stærke Næver,
brunede af Solens Skin,
Som saa dristigt Fanen hæver
i den svale Sommervind?
Hvad er det for kække Stemmer,
som kan synge, saa det græmmer
hver en Bedsteborgers Sind?
Det er Ungdom — disse Tanker,
som faar Løb i Sangens stærke,
evigt unge Tonehav.
Det er Ungdom — disse Hjærter,
som i Livsmod hastigt banker,
kaster hver en Sorg i Grav.
Det er Ungdom — disse Rygge,
som i Marschen stolt sig ranker, —
— Det er Folk med nye Krav!
Det er Folket fra Fabriken,
Folk fra Værksted og Butiken,
som i Dag er Somrens Gæst.
Det er unge Proletarer,
Mænd og Kvinder, som i Skarer
drager ud at fejre Fest.
Og de har vel store Maal,
disse Unge, som maa slide
for sit Brød med Høvl og Naal?
Se vor Virken! I skal vide,
alle I der gaar og tvivler, —
— at vi har saa haard en Ryg,
naar det gælder om at stemme
den mod Tyranniets Tryk:
Se paa Fanen! Paa det røde
slaaende Symbol paa Freden,
dèr er hele Kravet samlet
for den Klasse, som nu staar
trykket, — kæmpende forneden!

Hans Laursen.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

almene Grundlovsrettigheder, men med Mo-

Festen; men denne Dom, der forbliver mere

Barnets Sanser og Drifter, disse danner igen Grundlaget for Barnets Modtagelighed for

Hvorfor Livet?
Hvorfor Døden?
Hvorfor leve, naar vi dog skal dø?
Hvorfor kæmpe, naar vi ved at Sværdet dog skal rives af vor Haand en Gang?
Hvortil disse Baal af Kval og Smerte:
Tusind Timers Liv i langsom Liden,
langsom Løben ud i Dødens Liden?

— Hvor haabløst da! — Dog, dette Livssyn giver Rum for andet og mere. Vi ved, vor Eksistens er en, kun ringe, Del i hele Udviklingen, og vor Kamp for bedre, lysere Kaar et Led i hele Samfundsudviklingen. Det var Karl Marx, der lærte os dette, at se med Videnskabens Øjne paa Samfundet og dets Former: Denne Form, der nu knuger os ned og volder dagligt Slid for os og vore til Gavn for en Overklasse, en Tilværelse, der stumper af alle vore Glæder, alt, hvad der rører sig i os, hindrer os i at tilfredsstille vore Drifter og Længsler, at udvikle os selv — denne Form er ikke evig. Tidens Hjul gaar stadig afsted.

Men *nu*, vi lever under Pres og Tryk, og vi unge mærker maaske mest dertil, vi blev endnu ikke *sløvet* helt af Sliddets Graavejrsdage. Nej, vi unge, vi har vore Længsler og Drifter, vort Haab og vor Elskov, og mangt og meget andet, der fylder vort Sind med Solskin eller Uvejrsskyer, men Trælledagens triste Graavejr med dets klamme Taage over vort Sind driver frem i os en Følelse af *Had*. Det er det naturmæssige Modtryk mod Trykket fra Overklassen; frembragt ved vor Tilværelses Elendighed, ammet og næret ved Arbejdsløshed og Sult vokser det frem — Harmen over at alt, der kendetegner et Menneske, skal sløves hen; et *Liv* som et Dyrs skal være vort — men Reaktionen herimod er vort Had.

Her i dette staar vi sammen, Socialister og Anarkister, i dette Tryk mod Trykket. Vi arbejder sammen her, sammen stemmer vi Rygge imod. Trykket tvinger os til at erhverve os ny Modstandskraft, Viden og Oplysning. Men jo større Oplysning, des større vore Krav og des stærkere mærkes Trykket fra oven og stærkere vort Modtryk.

Og en Dag kommer, da Trykket fra neden, fra os, bliver saa stort, at det sprænger alt, hvad snærer, bortrydder alle Klasser, erobrer Jorden for *Menneskene*, ikke for en snæver Kreds. Og lad saa Kapitalisme og Autoritet gaa al Udviklings Gang, synke i Jord, gaa i Forraadnelse, omdannes, deltage videre i Tidens Kredsløb, en Gang opstaa som nyt Stof i stærke, kraftige Næver, i klare, kloge Hjerner — til Nytte og Gavn for hele Menneskeheden.

Derfor priser jeg dette Had, Hadet mod Sult og Nød, mod Autoritet og Tyranni. Lad os af vor Tilværelse lære at hade, besvare Trykket fra oven med Modtrykket — *Hadet*.

Men vi maa staa sammen, ikke alene vi her, men over al Jorden maa Underklassen række hverandre Haand.

Og derfor, Kammerater, lad os i Dag raabe et Leve for, at Hadet altid maa leve kraftigt indenfor Proletariatets Rækker, Hadet, det naturlige Gensvar mod alt det, der strammer Lænken haardere om vor Fod, et Leve for, at Hadet maa opfylde os, mægtigt, glødende.

Leve Hadet — *Hadet!*

Alb.

Front mod Militarismen.

Det summer os Unge om Ørerne med Udtalelser om »vort elskede Fædreland«s Forsvar.

Jeg er imidlertid overbevist om, at kun faa Mennesker er saa naive at tro, at vi nogensinde skulde faa Brug for den Hær, som opretholdes ved kolossale Udgifter af de Statsindtægter, som vi, den arbejdende Klasse, maa levere det største Bidrag til. Vi har siden 1864 kastet ca. 500 Mill. Kr, ud til det militære Gøgl, uden at vi er naaet et eneste Hanefjed længere frem. I alt, hvad der angaar Militarismen, skal vi være »up to date«. Vore Kanoner faar det sidste nye Snit fra Krupp eller Armstrong. Vore Geværer bliver forbedret Gang efter Gang. Og dog er vi stadig bagefter i den evropæiske Koncert. Hvornaar mon Folket vaagner og ryster alle disse patentpatriotiske Fraser om vort Forsvar fra sig, som det Væv af Løgn, de er? Det er dog ikke nok med, at Militarismen er en økonomisk Byrde, som tungt lægger sig paa den arbejdende Befolknings Skuldre. Vægtigere Argumenter kan fremføres imod den.

Aldrig er der fremavlet saa megen Raahed, saa meget umenneskeligt, som under Militarismen. Begrebet Menneske findes ikke indenfor Militærvæsenet. Alt, hvad der findes af godt og ædelt i et Menneske, bliver skaanselsløst nivelleret bort. Vover en Soldat at fremsætte Meninger, som strider mod det, som bliver anset for Lov og Ret, straks er man parat med alt det, som staar til det kapitalistiske Samfunds Raadighed i den sociale Kamp, og Disciplinens haarde Næve skal nok vide at faa Soldater-Nummeret til at indordne sig som Led i den moderne Slagtemaskine — i Geleddet.

Ingen Soldat maa mukke i »Delingen«, al Selvstændighed bliver knust, alt tænkende og dømmende underkuet.

Hvilken Farce er i Grunden ikke det hele, at Mennesker ikke maa føle sig som Mennesker, ikke maa vove at have nogen selvstændige, frie Tanker — kun være Boldt for deres Klassemodstanderes Luner. Det hele System minder om et Marionettheater, hvor man ved et Træk i en Snor faar udklædte Dukker i Maskeradedragt til netop at gøre de Bevægelser, man ønsker — alt indordner sig som Led i det store og hele uden Kritik.

»Du skal ikke slaa ihjel«, hedder det i Skriften, og dette Bud er indbanket os unge i vor Skoletid. Dog Buddet sidder ikke ret længe fast. Naar den unge Mand naar 18 Aars Alderen, kræver det samme Samfund, som indbankede det 5te Bud i ham, at nu skal han paany gaa i Skole, men denne Gang for at bryde Buddet — for at lære at slaa ihjel. Men Mord er en Forbrydelse, og Forbrydelsen ophører ikke med at være Forbrydelse, selv om den udøves i stor Maalestok efter »Staten«s Ordre. Mord er og bliver Mord, selv om Morderen og den myrdede bærer forskelligartet Uni form og taler forskellige Sprog. Dog sli anfægter ikke Kapitaliststaten med de Røvermoral. Videnskabsmænd og Ingeniør beskæftiges dagligt med at opfinde de me djævelske Mordinstrumenter — forfærdeli Sprængstoffer og hurtigskydende Mitrai løser, altsammen kun gaaende ud paa i færreste Minutter at sende det størst m lige Antal Mennesker i Død og Lemlæstelse Hvor vanvittigt, hvor dyrisk, at menneske ligt Snille skal bruges til noget saa kultu fjendtligt som dette. Denne systematisk Opfordring til Massemord maa nødvendi vis forraa hele Menneskelivet og Kultur og dette er og bliver hele Resultatet, so Samfundet i sin Helhed høster af »Civilisa tionsgodet« Militarismen.

»Bekæmp Krigen, arbejd for Fred mellem Nationerne, saa forsvinder Barbariet nok udbryder nogle. Men indser man da ikke at dette er frugtesløst, saa længe den kapi talistiske Samfundsordning bestaar. Sol daten er ikke længere Nationens, Folkets Tjener, men Kapitalistens Tjener. Naar en Krig udbryder er det af merkantile industripolitiske, økonomiske Aarsager, vore Armeer er ikke blot til for Fjend ved Landegrænsen. Nej, nu er deres Op gave, som de sidste Tiaar har vist os, de at holde den forpinte, udsultede, lidende Arbejderklasse, som er underkastet den kapitalistiske Rovplyndring, nede under Overklasseaaget, hvis den en Dag, drevet dertil af Nød og Elendighed, søger at rejse sig for at opnaa menneskeværdige Til stande. Hører Du, Du gamle Arbejder Du, som træller dit Liv hen i den kapi talistiske Trædemølle, som paa din krumme Ryg slæber Million efter Million samme til din Arbejdsherre og dog lever et Dy som en hjemløs Hund. Den Dag, da Du søger at trække Dig ud af det kapitalistiske Hængedynd, op til Lys og Luft, søger at blive Menneske, den Dag vil en Mur af Bajonetter, maaske med din egen Søn i Spidsen, spærre Dig Vejen til din Frihed. Saa længe Kapitalistsamfundet bestaar, saa længe vil der ogsaa være et Proletariat som bliver berøvet Frugterne af sit Ar bejde, saa længe vil der ogsaa behøves Soldater, som skal forsvare Udplyndringen. Kapitalismen og Militarismen danner begge Hindringer for Civilisationens og Kulturens videre Fremskridt, derfor maa de begge bekæmpes. Først naar Masserne vaagner til Bevidsthed om deres Magt og ikke mere af Statens Magthavere lader sig hidse op til uforsonligt Brodermord, først da vil Civilisationen bringe sit Budskab til hele Menneskeheden. Der staar skrevet, at Englene sang »Fred paa Jorden« over de lille Barn i Bethlehem. Men vore Dages »kristelige« Kapitalister lader til at have forglemt dette. Men Freden kommer nok. En skønne Dag vil de arbejdskrumme Rygge rette sig og styrte det kapitalistiske Samfunds Mure sammen. Den Dag vil ikke Blodbanneret veje, enten det nu er de med den russiske Ørn eller det hvide Kors. Den Dag vil Socialismens, Broderskabets røde Fane vaje frit og stolt. Fri for alle Baand, fri for al Tvang vil den befriede Menneskehed for første Gang juble Fred paa Jorden — Menneskeheden til Gavn.

Frede.

Festtegn og Sange à 15 Øre faas samme Steder.

Redaktion: Chr. Christensen

Naar Signalet lyder.

Det er en Lyst at leve i vor Tid — saa omtrent begyndte Hinke Bergegreen sit Foredrag ved Ungdomsstævnet den 16. Juli. — Ganske vist hersker Reaktionen, saa at det stundom kan se mistrøstende nok ud; men der lyser dog en ny Tid mod os, det knager i det gamle Samfunds Fuger, det syder og bruser i Proletarens Sind.

Naar vi svenske nu i disse Dage kaste vort Blik mod Øster, møde vi det store Ruslands Revolutionsrørelse, og se vi mod Vester, har vi vort tidligere Broderland, som gennemførte sin Revolution, som Storsvenskerne kalder den, saa bestemt, hastigt, ublodigt, at hele Verdenshistorien knap har noget lignende at opvise.

Da Norge gjorde Slut paa Unionen, rettedes intet Slag mod det svenske Folk, kun mod den svenske Hofklike, der bestandig har optraadt overmodig og befalende overfor Norge. Det var Norges Pligt mod sig selv at bryde dette Vælde. Det skete den 7. Juni. Underretningen derom modtoges i Sverrig med stor Ro i Begyndelsen. Men saa brød det løs. De ridderlige Svenskere, som vel burde føle saa megen Stolthed, at de mente at kunne staa paa egne Ben, viste sig som klynkende gamle Kællinger. Naa, det er forkert her at sige: Svenskerne, thi det var og er blot Hofkliken, dens Presse og Lejetjenere, som skrige op; men de har Magt, altfor stor Magt. Og deres Optræden har været umaadelig lærerig for os. Vi har klarere faaet Øjet op for, hvilken Mængde Skurke, der findes mellem Overklasse-Pøblen, og at ogsaa vi maatte ruste os, ligesom Norge, mod dem og befri os for deres Magt. Det er dem, der bestandig har raabt paa mere Militær, men ogsaa aabent fortalte, at Sverige aldrig vilde begynde nogen Krig; nu viser de, at deres Forsikringer var Løgne: De har *villet* ruste mod Norge, og *nu* raaber de paa Krig. Norge kendte disse Banditter bedre end vi, nu kende vi dem ogsaa, og vi skal nok vide at handle.

Unionen mellem Norges og Sveriges Arbejdere, den bestaar trods alt, og det er den Union, som skal gøre Krig umulig.

Som sagt, Krigsbulderet har synligt oplaget Sindene hos os; men derfor har Interessen for den store Revolutionsrørelse i Rusland ingenlunde tabt sig. Og denne mærkelige Begivenhed maatte jo netop interessere alle Landes Proletarer; thi, naar Revolutionen tilsidst lykkes der, da vil Dønningerne naa ud over al Verden; *da* lyder Signalet ogsaa hos os.

Taleren skildrede i korte Træk Arbejderbevægelsens Udvikling i Sverige, gik derpaa over til at tale om de forskellige Retninger, som findes indenfor Socialismen, og hvis Repræsentanter han mente skulde nærme sig hverandre, thi derved vilde den socialistiske Bevægelse blive saa meget stærkere. Kraftigere maatte vi arbejde paa den internationale Sammenslutning, vi maa vide at staa rede, naar Signalet lyder. Derfor vende vi os mod alle unge i Sind for at danne en Fortrop af begejstrede Kammerater, som vil vove noget, og som ikke lade sig narre til at slaa af paa Idealerne for den uhyggelige »Rigsdagshungers« Skyld.

Hinke Bergegreen viste for os, hvorledes den socialistiske Ungdomsbevægelse stod i Sverige og sluttede med »Dagens store Begivenhed«: Værkstedslockouten, som nu saa stærkt optager de svenske organiserede Arbejderes Tanker; thi gaar de Udelukkede ud af Striden med Sejr, da er det en Sejr for hele den svenske Arbejderbevægelse; men størst er Sejren, naar Proletariatet staar internationalt organiseret, thi da lyder Signalet til Kamp.

Fange Nummer firs.

Skitse for Folket af *Hermann Heyermans.*

Tredje Scene.

Oldingen. Barnet.

Barnet: Bedstefader . . . .

Oldingen: Ja.

Barnet (hemmelighedsfuldt): Var det . . . . var det en Tyv?

Oldingen: Nej, mit Barn.

Barnet: Og . . . . ja . . . . men han har dog stjaalet Æbler . . . .

Oldingen: Det er ikke Tyveri.

Barnet: Hvad er da Tyveri, Bedstefader?

Oldingen: Tyveri er . . . . Ser du de Træer der? Hvad hedder de?

Barnet: Pile . . . .

Oldingen: Rigtig. Hængepile. De vokser af sig selv, ingen ved hvordan. Og fordi ingen ved det, siger vi, at Gud lader dem vokse. Om Sommeren har de Blade, om Vinteren kun Grene. De der og de og de og alle de andre, de tilhører dig og mig og Soldaterne og enhver; thi hvad Gud ikke giver nogen, det staar der for enhver — forstaar du?

Barnet: Aa, ja, Bedstefader . . . .

Oldingen: . . . . Saaledes tilhører alt os, mit Barn — Luften og Skyerne — Jorden og Træerne — Lyset og Frugterne. Det maa du altid pænt huske paa. Du har Ret til alt, fordi du ser, tænker, aander og spiser. Du var ikke bleven født, lille Karl, hvis Gud — hvad vi kalder Gud — ikke havde givet dig Ret dertil, og hør en Gang — jeg vil ikke leve meget længe, jeg har allerede graa Haar. Naar man faar graa Haar, er det ligesom en Plante, der visner, paa hvilken der til næste Aar ikke mere springer noget grønt ud, du ved, ligesom Rosen der hjemme er død, først var den saa frisk, saa skøn — og bagefter har du efterhaanden brækket Kvistene itu — og hørte dem knage, saadan dør jeg ogsaa maaske allerede i Morgen eller i Overmorgen eller maaske om et Aar. Saa lægger de mig under Jorden, som vi nu sidder paa — derfor skal du ikke blive forskrækket, det er skønt, meget skønt er det — og ad Aare vender jeg atter tilbage i et Blad, en Gren eller i Lyset eller i en Frugt eller i saadan en Sten, som ligger der. Nu ler du, min lille Karl, det forekommer dig vel underligt, ikke sandt, at Bedstefader vender tilbage i Alt, men det behøver du ikke straks at forstaa, naar du kun altid har alt kær, elsker alt, hvad der omgiver dig. Alle Mennesker, som du kender: Fader og Moder og Tante, fattige og rige, Konger og Kejsere, alle dør, forvandles til Blomster, Vand, Træ, Luft og til alt, hvad du kan tænke dig. Og fordi den kære Gud har skabt det saa forunderligt og ingen dødelig kan forandre noget derved, maa du elske alt omkring dig, hver Dag, hver Time, naar du elsker alt, elsker du Gud, du vil aldrig forlange noget for dig alene, og du vil føle, at saadant et Træ staar der for enhver . . . .

Barnet: For dig og for mig og for Moder og for Soldaterne og for . . . .

Oldingen: . . . . For enhver; men derfor skal du dog ikke om Vinteren brække nogen tør Gren af . . . .

Barnet: Men du har dog sagt . . . .

Oldingen: Ja, ja, det har jeg sagt, jeg har sagt, som det er, som vi alle burde vide det; men efterhaanden er en stor Uret kommen ind i Verden, efterhaanden har enkelte, som var stærke og slette, taget Landet og Vandet og alt, hvad der er derpaa, til sig — det var Tyve, mit Barn . . . .

Barnet: Ja, ja — det var Tyve . . . .

Oldingen: . . . . Og nu er vi ved at gøre Jorden som vi gaar paa, Luften, som vi aander, frie igen, forat *enhver* kan finde en Smule Lykke. Og senere, meget senere, saa vil du hjælpe til dermed — thi din Fader og din Moder vil lære dig Sandhed — som jeg lærte din Fader . . . . nej den Mand var ingen Tyv.

Barnet: Nej — Manden var ingen Tyv — og — og Fader, Bedstefader?

Oldingen: Der er Moder.

(Die Neue Gesellschaft)

Loven blev alene lavet for Ejendommens Skyld.

Macaulay.

Økonomi.

Varens Dobbelt-Karakter dels som Brugsgenstand, og dels som Værdigenstand, gør den undertiden til en vanskelig forstaaelig Ting. Vanskeligheden hæves først naar man gør sig det klart, at Arbejdet der er nedlagt i den, ogsaa har en dobbelt Karakter; man kunde maaske kalde det *en individuel* og en *samfundsmæssig* Karakter, som træder frem i Varens *specielle Nytteegenskaber* og i dens *Forhold til andre Varer*. Dette illustreres maaske bedst ved at betragte forskellige Produktionsformer.

Robinson Cruso paa sin Ø, har kun egne Fornødenheder at tilfredsstille, og egen Arbejdskraft at forlade sig paa, men har dog forskelligartede Behov at tilfredsstille, og maa derfor udføre nyttigt Arbejde af forskellig Art: Lave Værktøj, Møbler, tæmme Lamaer, fiske og gaa paa Jagt. Trods Forskelligheden i hans produktive Virksomhed, saa ved han dog, at det kun er forskellige Virkemaader af den samme Robinson, altsaa kun forskellige Arter af menneskeligt Arbejde. Nøden selv tvinger ham til at dele sin Tid nøjagtig mellem de forskellige Arbejder. Om det ene indtager mere, det andet mindre Plads i hans Virksomhed afhænger af den større eller mindre Vanskelighed, der maa overvindes for at opnaa den tilsigtede Nyttevirkning, Erfaringen lærer ham dette. Efter kort Tid vil han vide, ikke blot hvilke Brugsgenstande han besidder; men ogsaa kende de forskellige Arbejder der udkræves til deres Frembringelse, og endelig den Arbejdstid som forskellige Mængder af disse Frembringelser koster ham. Alle Forhold mellem Robinson og de Ting, som danner hans selvskabte Rigdom ere i højeste Grad simple og gennemskuelige.

almene Grundlovsrettigheder, men med Modification, d. v. s. Politivedtægter og Forordninger. *Thi kendes for Ret:* Naar Mikkel Christensen og Konsorter er saa naive at tro, at de kan forstaa Grundlovsparagrafer

Festen; men denne Dom, der forbliver mere upaaagtet af Dagspressen, har Bud ud til hele Arbejderklassen, den berører *Klasse*interesser, den viser Underklassens Stilling overfor Magt-

Barnets Sanser og Drifter, disse danner igen Grundlaget for Barnets Modtagelighed for andre Menneskers Tanker og Følelser, saa vel som Evnen til at modtage Indtryk (Afspejling) af de givne Forhold og reflektere og føle over disse. Det vil med andre Ord

Nu flytter vi fra Robinsons lyse Ø til den mørke Middelalder. I Stedet for den uafhængige Mand finder vi alle og enhver Afhængige — Livegne og Jorddrotter, Vasaller og Lehnsherrer, Lægfolk og Præster. Personlig Afhængighed karakteriserer ligesaa meget den materielle Produktions sociale Forhold, som den kendetegner de paa denne hvilende Livsvirksomheder. Men netop fordi personlig Afhængighed danner det givne sociale Grundlag, behøver Arbejder og Produkter ikke at antage en fra deres egen Virkelighed afvigende fantastisk Form. De indgaar i det sociale Maskineri som Naturaltjenester og Naturalydelser. Arbejdets Naturalform, dets *Særlighed*, og ikke saaledes som i vort vareproducerende Samfund dets *Almindelige Karakter*, er her umiddelbar samfundsmæssig Form. Hoveri-Arbejde maales lige saavel ved Tiden, som det vareproducerende Arbejde i vore Dage; men enhver Livegen ved, at det er en bestemt Mængde af hans personlige Arbejde som han forbruger i sin Herres Tjeneste; Tienden som han skal yde Præsten, fatter han bedre end Præstens Velsignelse. Hvorledes end Personerne her optræder overfor hinanden, saa fremtræder deres Arbejdes samfundsmæssige Karakter som Menneskenes egne personlige Forhold, som ikke først er iklædt Arbejdsprodukterne samfundsmæssige Forhold.

For at betragte en direkte Form for umiddelbar samfundsmæssigt Arbejde, kan man tage Eksemplet fra den landlige patriarkalske Bondefamilie, som frembringer Korn, Kvæg, Garn, Lærred, Klædningsstykker o. s. v. til eget Behov. De forskellige Arbejder som Agerbrug, Kvægavl, Spinden, Vævning og Skræderi er i deres direkte Form samfundsmæssige Funktioner, fordi de er en Families Funktioner, der har sin egen ejendommelige Arbejdsdeling lige saavel som vor Tids Vareproduktion. Fordelingen af Produkterne indenfor Familien, saavel som af Arbejdstiden for de enkelte Familiemedlemmer reguleres efter Alder og Køn, og efter de vekslende Aarstiders forskellige Naturforhold. Forbruget af den individuelle Arbejdskraft, som maales ved dets Tidsvarighed, fremtræder straks som umiddelbart socialt Arbejde, fordi de individuelle Arbejdskræfter kun virker som Dele af Familiens fælles Arbejdskraft.

Lad os nu til Afveksling tænke os et frit Samfund, en Forening af fri Mennesker, som arbejder med fælles Arbejdsmidler, og som bevidst udnytter deres mange individuelle Arbejdskræfter som en Samfundsarbejdskraft. Foreningens Fællesprodukt er et samfundsmæssigt Produkt. En Del deraf tjener atter som Produktionsmidler, og tilhører Samfundet som et Hele; men en anden Del deraf bliver forbrugt af Foreningsmedlemmerne som Levnedsmidler, derunder indbefattet ikke blot rent materielle, men ogsaa Nydelsesmidler af forskellig Art. Hvorledes Fordelingen foregaar, vil afhænge af Samfundets Produktionsorganisme, og af Producenternes historiske Udviklingsgrad. Men lad os *blot som en Parallel med den nuværende Vareproduktion forudsætte*, at enhver Producents Delagtighed i Produktionsudbyttet blev bestemt ved hans Arbejdstid, saa vilde Arbejdstiden komme til at spille en dobbelt Rolle. Ved dens planmæssige Fordeling reguleres de forskellige Arbejdsfunktioners rette Forhold til Samfundsbehovet. Ligeledes tjener Arbejdstiden som Maalestok for den enkeltes Andel i Fællesproduktionen og samtidig den enkeltes Andel i Fællesproduktet, som maa fortæres individuelt. Menneskenes samfundsmæssige Forhold til deres Arbejde og Arbejdsprodukter vedbliver at være klart gennemskueligt, saavel i Produktionen som i Fordelingen.

I det nuværende Samfund bliver Arbejdsprodukterne først forvandlet til Vare før det indtræder i Forbruget; ved denne Forvandling til Vare skjules Menneskenes Forhold til deres Arbejde og Arbejdsprodukter, og deres Arbejdes samfundsmæssige Karakter skjules under Formen af at være Privatarbejde. Dog i Arbejdsprodukternes almindelige Ombytten og Ombyttelighed træder Arbejdets samfundsmæssige Karakter frem, som giver Arbejdsproduktet Karakteren af en Værdigenstand.

Med Hensyn til Varens Brugsegenskaber, da træder disse tydelig frem gennem Forbruget ɔ: et Forhold mellem Varen og Mennesket, uden nogen Ombytningsproces, hvorimod Varens Værdi kun træder frem i Ombytningen, altsaa i en samfundsmæssig Handling. I den borgerlige Økonomi derimod omvendt; her kommer man uvilkaarlig til at tænke paa hin Natvægter-Anskuelse: at være en Mand af godt Udseende skyldes Omstændighederne, men at kunne læse og skrive er en Gave af Naturen,

Nic. L. Petersen.

Spiritismen.

Alt er underkastet Forandringens Lov. Alt rejser sig i en ny Skikkelse, naar den gamle Form bliver ødelagt.

Kristendommen, der endnu lammer sund Tankeevne i den uvidende Del af Befolkningen, taber sin Kraft, efterhaanden som Oplysningen breder sig. Kapitalisterne ser den kommende Fare. Mister Underklassen Troen paa Overklassens Forsvarsteori, er Kapitalistens Saga endt. Kristendommen har derfor faaet en ny og grellere Skikkelse. Den skal være overensstemmende med Videnskaben, hvor denne ikke kan stænges ude.

En saadan Lære ser vi i Spiritismen, der særlig har sin Udbredelse i den halvt oplyste, overklassestræbende Middelstand, blandt en Del Arbejdere, som ikke er bleven sin Stilling i Samfundet bevidst, samt hos enkelte drømmende Videnskabsmænd (!).

Grundtanken er:

Skabelsesteorien er omstødt, Udviklingslæren er traadt i Stedet. Universet bestaar af Aand (!) og Materie. Videnskaben har paavist Materiens Udvikling, Spiritismen skal være Læren om Aandens Udvikling.

Aanden er det væsentlige Individ. Den har Forbindelse med Materien (Legemet) ved Inkarnation, d. v. s., der findes en Aandeverden, hvor Aanderne opholder sig, naar de ikke er inkarnerede (har taget Bolig) i et Legeme. Denne Inkarnering sker efter Aandernes frie Valg (!), og under Inkarnationen udvikler de sig, stadig til noget højere. Men her er de ikke alene underkastet Udvikling; de forsoner ogsaa, hvad de i et tidligere Liv har forbrudt (!).

Det gælder blot om at være pligtopfyldende mod den herskende (!) Mor[al], og da vil de hurtig naa frem i Udvikling og blive værdige (!) til et evigt Himmerig hos en Gud (!).

Rent videnskabelig set styrter Teorierne dog sammen.

Der kan ikke eksistere nogen Kraft (Aand) uden netop i Forbindelse med Materien, og enhver Kraft (Aand) virker eller ikke virker, ifølge den Stilling, Materien indtager. Indtræffer de samme Forhold, ser vi altid samme Følger. Kraftens (Aandens) Virken er dikteret af Materien og er ikke fri. Eks., stilles en Magnet med en vis Styrke i en bestemt Afstand fra et Stykke Metal og den tiltrækker dette, da vil det samme ske, hver Gang et lignende Forhold indtræffer. Ingen Aand og ingen Gud kan forhindre det. Hvis et Menneske, der enten lider af Sult eller frygter for at komme til at lide, tager noget, der kan tjene til dets Eksistens, da vilde vi alle gøre det samme under lignende Forhold. Menneskets Vilje er kun den stærkeste af de Kræfter, der virker paa en, og Spiritismen falder for Videnskaben.

Ogsaa individuelt og samfundsmæssigt set er den uværdig til at eksistere i Fred. Vel gaar den bort fra Skabelsesteorien og Helvedespinsler som noget evigt. Den gaar bort fra Forsoningslæren i den Form, at en anden kan forsone ens Brøde. Men hvad sætter den i Stedet?

Det rene Forsvar for den værende Samfundsordning!

Vi skal ifølge dens Grundtanke have valgt Elendigheden her for at afsone et Hovmod, som vi i et tidligere Liv i Vejret har gjort os skyldig i eller ogsaa for at afsone en anden Brøde! Den vellevende skal ved tidligere Dyder have gjort sig fortjent til at udvikle sig under lykkelige Forhold!

Hvor skændig er ikke en saadan Lære, men heldigvis nytter Ændringen ikke noget. Vi kender Kapitalismens Forsvarsteori under hvilken som helst Form, den fremsættes, og vi bekæmper den — bekæmper den ved at vise den frem i al sin Nøgenhed. Løgnen kan ikke taale Lyset.

Mikkel Christensen.

Den samme økonomiske Tilstand har forskellige Følger i Forhold til hvilket aandeligt Udviklingstrin, Individet staar paa. Den, der staar lavest, finder sig i alt; den, der staar højest, taaler intet Tyranni.

Mich.

Religionen.

Findes der i hele det moderne Samfund noget saa modbydeligt hyklerisk som netop Religionen. Der eksisterer intet, der i den Grad holder Befolkningen nede i Uvidenhed, som netop den; jo mere uoplyst et Folk er, jo bedre Tag har Religionen i dem. Selve Religionen hviler jo i og

Festtegn og Sange à 15 Øre faas samme Steder.

sig paa en Løgn; men de fleste Menneskers Fastholden af de fra Fædrene nedarvede, religiøse Grundforestillinger er dog ingen bevidst Løgn. Ved selve den religiøse Løgn forstaar jeg den Ærefrygt, som Mennesker, der staar paa Højde med Kulturen, viser de positive Religioner, deres Trossætninger, deres Indretninger, Fester, Ceremonier, Symboler og Præster. *Thi dette er Løgn og Hykleri.* Naar Religionen har faaet saa store Rødder, som den har, er det nærmest Menneskets naturlige Fejghed, som er en af de mægtigste medvirkende Grunde hertil. Fejgheden, der ikke taaler den Tanke ganske at turde staa paa egne Ben, ganske at turde forlade sig paa egen Kraft, ikke at kunne regne paa nogen usynlig Beskytter og Hjælper.

Det, at selve dette antagede Væsen er usynligt, fylder det uoplyste Menneske med Angst, og naar Lynene slaar ned og ødelægger hans Hus, eller Stormen hans Marker, da ser han ikke det Væsen, som har øvet Vold imod ham. At dette Væsen eksisterer, at det er ham nær, derom nærer han ingen Tvivl; thi der ligger Ruinerne af hans Hus, og der er de ødelagte Marker; men hvem er Misdæderen, hvem har gjort det? Da han ingen kan finde, gribes han af Angst, en Angst, som kun skjulte, ukendte Farer, mod hvilke man ikke kan forsvare sig, kan bevirke, og denne Følelse er Begyndelsen til Religionen. Uvidenhed fører altsaa det uoplyste Menneske til at antage en Aarsag til alle Fænomener, thi hans Mangel paa Abstraktionsevne har til Følge, at han befolker Naturen med en eller flere Guder; hans Frygt for disse hans værste Fjender bringer ham til Bønner og Offerhandlinger.

Dette er en af de dybeste Rødder, Religionen har, og denne Rod, der stammer fra det primitive Menneske, kan ikke en Gang oprykkes nu hos det 20. Aarhundredes Kulturmenneske. Ligeledes gaar det med Troen paa Sjælens Udødelighed; den er ligeledes opstaaet hos de primitive Mennesker med deres mangelfulde Indsigt i Naturlovene, idet man hos det levende Væsen føler visse hemmelige Bevægelser, Hjertets Banken, Pulsaarens Slag, hvorimod hos det døde er alt stille og ubevægeligt. Det, der rører sig hos den levende, maa altsaa være det livsbetingende, der forlader Legemet, naar man dør. Hvad er det? Paa dette Spørgsmaal svarer det primitive Menneskes Fantasi paa mange Maader. De fleste gamle Religioner har været enige om at give Livsprincipet, Sjælen, en Dyreform. Troen paa Sjælevandringen opstod da naturligt ved Tanken om, hvor den hemmelighedsfulde Beboer af Menneskelegemet var før Fødselen og efter Døden. At den skulde forgaa samtidig med Legemet, kunde det primitive Menneske ikke tænke sig. Forestillingen om det absolute Intet er fremmed og fjendtlig, ja, umulig for den menneskelige Tanke. Udødelighedstroen fremtræder saaledes som en Form af Selvopholdelsesdriften.

Vi ser, hvorledes ikke alene Uvidenhed, men ogsaa Ulyst og Mangel paa Evne til at tænke til Bunds og selvstændigt, binder Menneskene i Troen paa gamle Formler og Dogmer; men lad os se at blive en Flok, der med Mod vil tage fat paa dette Stykke Rydningsarbejde, være med at rive Fløjlstæppet til Side, der skjuler al den Raaddenskab og Løgn, at rive Masken af alle de hykleriske Præster og Helvedesspekulanter.

Jens Carl, Aarhus.

Spidsborger,

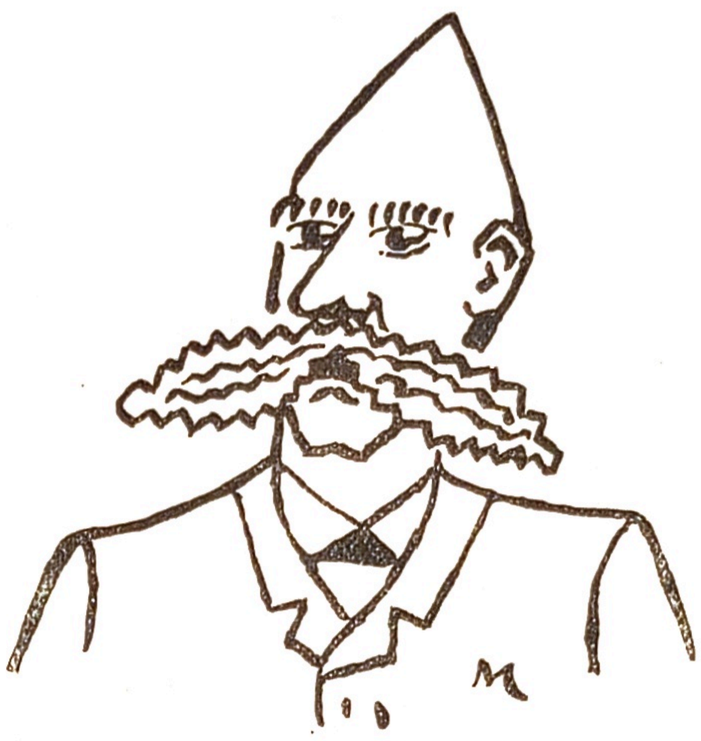

(Tegnet i Frederiksberg Politiret.)

forhenværende Urtekræmmer Lebahn

har gjort sig fortjent ved at opdage, at der findes samfundsfarlige unge Mennesker i vort lille Danmark. Det er nemlig ham, der mener at have hørt, at een af Talerne ved de socialistiske Ungdomsforeningers Friluftsmøde ude ved Søndermarken, har begaaet Majestætsfornærmelse. I sin Nidkærhed for at værne den gode Tone, det dannede Væsen, de ophøjede Sæder, kort sagt, den gældende Moral, henvendte han sig straks til Politiet for at faa anholdt Forbryderen.

Endnu er det ikke lykkedes Hr. Lebahn at se Frugterne af sin snobbede Handlemaade. Han er endnu ikke dekoreret, men — det skal nok komme.

Pas paa »Berlingske Tidende«.

Mich.

Elisée Reclus.

Den bekendte Videnskabsmand og Anarkist Elisée Reclus er død; denne Efterretning bragte Aviserne os nylig. Ogsaa vi skylder at omtale ham med et Par Ord. En Del af dette Blads Læsere kender hans Fortale til Kropotkins Bog: »En Oprørers Ord«. De har der følt sig varmet af et ædelt Sind og en Begejstring for Friheden og Fremtiden, som ikke er almindelig blandt Videnskabsmændene. Han var Geograf og Geolog, verdensberømt for den vældige Geografi (i 19 Bind) han har skrevet, men han var ikke en Videnskabsmand af den Slags, der sidder i det støvede Studerekammer uberørt og uforstaaende overfor Menneskers Liv og Virken. Tværtimod, han forskede efter nyt Land og ny Samfundsformer. Han var Kropotkins Ven; begge sluttede sig til Internationale, særlig Bakunins Parti. I 1871 deltog han i Dannelsen af Kommunen i Paris, blev dømt til at deporteres, men benaadet mod Landsforvisning, levede en Tid i Schweits og fik saa, da der indtraadte almindelig Amnesti, Lov til at vende tilbage til Frankrig. I Aaret 1894, efter Ravachols og andres Attentater, blev han tvunget til at forlade Frankrig og rejste da til Bryssel, hvor han grundede »Det fri Universitet«. Her har han levet og virket siden, sysselsat med videnskabelige Arbejder og med Skrifter for Anarkismen, lige til sin Død i Tale og Skrift ivrig for et nyt Samfund.

R. H.

Proletarbørn.

Det var den første Dag efter Sommerferien, den Dag i Aaret, da Modsætningerne inden for en og samme Friskoleklasse er iøjnefaldende som aldrig ellers. — Der er Drenge, som det er en Fornøjelse at gense, saa klarøjede og brunkindede de vender tilbage fra det Friluftsliv, de i en hel Maaned har nydt i Mark og Skov, omgivne af rare og venlige Mennesker. Men der sidder ogsaa andre — og det er desværre de fleste — paa hvis Ansigter intet Genskin af Ferieglæder kan spores. Blege og tavse lytter de med spændte Miner til de Rejseæventyr, som deres lykkeligere Kammerater har oplevet derude paa Bondelandet. Der er et formeligt Kapløb mellem disse om at faa Lov til at fortælle, hvor megen Grød de hver Dag har sat til Livs, hvor mange Køer de trak til Vands, eller hvor tidt de har været oppe at ride paa en stor Hest. — —

Og saa, som en brat Afbrydelse af en Festfanfare, hører man en af de mindste pludselig stikke i at græde. Det er en Dreng fra Brøndstræde-Kvarteret, med Gammelmandsrynker i Panden og et ængsteligt flakkende Blik. Læreren kalder ham op og forhører sig om Aarsagen til hans Sorg.

»Jeg er saa ked af det, for min Mor er død, mens jeg var borte.« — »Saa, hvad fejlede din Mor, min Ven?« — »Hun døde af Storken. Og de havde allerede begravet hende, inden jeg kom tilbage. Det har da Far fortalt mig, men der er nogen, som siger, at Mor slet ikke er død, men bare er løben væk med en anden Mand.«

Raadvild og skamfuld ser den lille Fyr op mod Læreren, der opmuntrer ham til at fortælle sandt og ligeud. Og saa følger Fortsættelsen.

»Far hjælper til en Gang imellem ude ved Frihavnen, men sommetider kommer han fuld hjem og slaar os for ingenting — — min store Søster er rendt sin Vej, og nu er der kuns Emma og mig hjemme, Far sidder i Fængsel . . . Der kom to Betjente igaar og trak afsted med ham.« — »Hvad sagde du, da du saa det?« — »Jeg sagde ingenting, men vi græd allesammen. Han skulde sidde en Mulkt af, fordi han havde lavet Musik i en Gaard, og det var bare for det Skyld, at vi ingen Mad havde. Og saa blev han nappet af Politiet, og de tog baade Mahognikaen og Pengene, Far havde tjent, og saa fik vi ikke noget at spise alligevel. Jeg har ogsaa været meget større før, men jeg har tabt mig. Og jeg fryser om Natten, for vi ligger paa Gulvet under et Tæppe, men det kan ikke naa over os, og saa kommer jeg til at ryste saadan.« — »Men sikke fine Damestøvler, du har paa Benene! Hvor har du dem fra?« — »Fra

Barnets Sanser og Drifter, disse danner igen

vores Logerende, men hun er paa Vestre Hospital, og saa har jeg faaet Lov at gaa i dem saa længe. Jeg har ogsaa noget pænere Tøj, som ikke er pjaltet, men det staar henne paa Laanekontoret. . . .«

Hvor alvorlig manende lyder ikke denne Skildring, som en 8 Aars Dreng troskyldig har givet af det, der skulde være hans Hjem! I Virkeligheden et Rum fuldt af Uhygge og Daarligdom, af Savn og Sult; ingen Moder, en fordrukken Fader, et Barn til at passe et andet, kun under Tilsyn af en Skøge! Der hører ingen Kunst til at forudsige, hvad Fremtidsskæbne en saadan lille Menneskespire har i Vente; hvor god dens Naturgrund end er, og hvor mange Udviklingsmuligheder den end har, gaar den dog med uafvendelig Nødvendighed sin Undergang i Møde, fordi det nu engang er blevet dens Lod at vokse op i en Jordbund, hvor rodstærkt Ukrudt kvæler alle ædle Planter i Nærheden. (*Janus N.* i »Husm. Blad«)

Agitation med Politiassistance.

Der er Liv, og der er Samarbejde indenfor Ungdomsbevægelsen i København. Der er den Interesse, som kun en Kamp kan give, og Kampen føres direkte mod Kapitalststaten.

Arbejdet udadtil ledes af et Fællesudvalg, der bestaar af 2 Repræsentanter fra hver Afdeling. Dette Udvalg har i de sidste 5 Uger afholdt 10 offentlige Møder med mindst 40 Talere (24 forskellige Medlemmer). Møderne har gennemsnitlig været besøgte af ca. 400 Mennesker. 5 af disse Møder er afholdte ude ved Søndermarken Søndag Eftermiddag. Heraf er de 3 sidste bleven forbudte af Politiet. At Møderne ikke blev forbudte fra Begyndelsen af, viser, at det ikke er Mødernes Afholdelse, men deres Tendens, Autoriteterne vil til Livs. Det har egentlig ogsaa flere Betjente udtalt. 6 Møder er, dels af Afd. N og K og dels af Fællesudvalget, afholdt paa Fælleden Onsdag Aften. Her har Politiet anholdt en Taler og forbudt ham at tage Ordet for Fremtiden. Han havde kun gjort en Sammenligning mellem de mange velnærede Dyr paa Dyrskuet og de daarligt nærede Børn i Arbejderkvartererne.

Ialt er der ved vore Møder bleven 21 Mænd og Kvinder noterede, og 6 Mand førte paa Stationen. Det er endogsaa gaaet til den Yderlighed, at 20 Politibetjente med skriftlig Ordre fra Ministeriet er troppet op ved et Mødes Begyndelse, revet Taleren ned fra Talerstolen og spredt Forsamlingen; og efter at denne var gaaet ind paa en Privatmands Grund og med forud indhentet Tilladelse fortsat Mødet, skred Politiet dog atter ind og noterede flere, bl. a. en Kvinde, fordi hun havde deklameret Drachmanns »Engelske Socialister«.

Det bedste er dog, at der er lagt Sag an imod os for Majestætsfornærmelse, men da Politiet ikke kan faa Navnene opgivet paa dem, der har talt og muligvis gjort sig skyldig i dette skrækkelige — er vore Medlemsprotokoller gaaet over i Retfærdighedens Hænder, og vi skal snart alle sammen op at passere Revy for den ærede Anmælder, som mener at kunne kende rette vedkommende.

Om Aftenen er der gennemsnitlig samlede ca. 40 Medlemmer i Læsestuen, hvor vi med Iver og Interesse drøfter vore indre Anliggender og læser Bladene, der alle — med Undtagelse af et Par Kapitalistblade, som ikke har generet sig for at fortælle en fuldstændig opdigtet Løgn — har vist sig venlig stemte overfor Ungdomsbevægelsen.

Sagen har gennemmløbet flere Stadier. For Tiden staar den saaledes. Søndermarkens Politi har forbudt os at afholde Møderne. De kristelige Foreninger afholder stadig Møde ved Siden af os, uden Forstyrrelse af Politiet. Vi mener, at Loven er lige for alle og fortsætter naturligvis. Dog henvender vi os nu til Ministeriet og muligvis opnaar vi Tilladelsen, men Forspillet har da sikkert ikke skadet Tilslutningen. I alt Fald har vi vundet mange Medlemmer.

— Det kan vi vel kalde Agitation med Politiassistance?

Mikkel Christensen.

Anarkist-Samfundet.

Svar til *Rolf Hammer.*

Hr. Hammer har i »Ny Tid« Nr. 9 svaret paa de Indvendinger, som jeg har skrevet mod Anarkismens Virkeliggørelse, og da vi endnu ikke er enige, vil jeg gærne svare en Gang endnu.

Først bemærker H., at han aldrig har skrevet noget om planløs Gruppering og Udveksling af Produkter; efter min Opfattelse har H. skrevet meget, nemlig:

Anarkiet bliver et Samfund uden Stat, *Love*, Politi, Militær og Domstole, et Samfund, hvor Individerne kun er bundne ved gensidig Overensstemmelse. Produktionen foregaar ved Sammenslutning af Grupper, som har fælles Interesser. Denne Gruppeordning er ikke bestemt af nogen særlig Grænse.

En saadan Ordning kalder jeg planløs, og H. maa da kunne indse, at der absolut maa Ledelse til for at to fjerntliggende Kolonier kan komme i Forbindelse med hinanden.

Jeg kunde godt kalde alle Folkeslag, som lever af Jagt og Fiskeri, for Anarkister, da disse har en Ledelse: Høvdingen (altsaa dog en Autoritet!), men ellers lever i smaa Kolonier, som gensidig udveksler Produkter med hinanden.

H. mener endvidere, at jeg blander de tre Begreber: Plan, Lov og Kommando sammen til et: Autoritet, men kunde H. saa ikke samtidig forklare, hvor Forskellen laa mellem disse Begreber; maaske blander jeg dem sammen, men jeg tror ikke, at H. kan skille dem ad og forklare, hvor det ene begynder og det andet hører op.

Saa skriver H.: »Men en lille Smule Fantasi maa vi have.« — Jeg kan ikke tænke mig, at Anarkister — disse Mennesker, som saa nøgternt gennemskuer og angriber alle Forhold i det bestaaende Samfund, som altid vil have materielle Beviser og aldrig se noget i Taage — at disse Mennesker kan besidde Fantasi. Det ser underligt ud, at Anarkisterne, som vier deres Tanker paa at undergrave og styrte alt gammelt og nedarvet i Samfundet, — de har tænkt dem et Fremtidssamfund, saa rosenrødt, saa ideelt, at vi andre, der alle Tider har gaaet rundt som Drømmere med for megen Fantasi og for lidt, alt for lidt Handling, vi maa undrende standse og spørge: er det ikke for vidt? Saa kunde jeg bedre have forstaaet det saaledes: Først styrter vi, siden bygger vi op.

Endelig vil jeg spørge H., om man med nogen Grund kan kalde Styrelsen i en socialistisk Stat for Autoriteter, naar hvert Individ i Staten er økonomisk frigjort. Det forekommer mig, at netop det økonomiske Spørgsmaal er Skyld i alle jordiske og himmelske Autoriteter, saa i Tilfælde af, at intet Individ var økonomisk bundet, vilde alle Autoriteter svinde væk i en Fart. Individet vilde da have saa megen Selvbevidsthed, at det vilde raabe Holdt, om dets Ret blev overtraadt.

Bruno Schmätz.

Med Petit.

»Ny Tid« har modtaget fra Mødet i Rømergade den 20. Juli af en ubekendt Kr. 2. Tak!

Lærerne holder stort Møde i disse Dage her i Byen; en forbausende Snedighed har Lederne af dette Møde udvist, idet de har vedtaget at udelukke fra al Drøftelse Religionsspørgsmaalene inden for Skolen.

Udenom, sa' Bøjgen.

Med Støtte fra baade Højre-, Venstre-, liberale og socialdemokratiske Blade er der startet et frivilligt (!) Drengeforbund i København i Lighed med Frederiksbergs. Formaalet er at dragre Drengene til gode Militarister og Medlemmer af »Kristelig Forening for unge Mænd«.

Pas nu paa, ikke Drengene i en nær eller fjern Fremtid deserterer fra K. F. U. M. til S. U. F. Vi skal gøre vort dertil.

Forleden var der Missionsmøde paa Fælleden, det var en af de Aftener, hvor »de unge Socialister« ikke holdt Møde, og intet Medlem af de socialistiske Ungdomsforeninger var tilstede i Forsamlingen; de Hellige havde altsaa al mulig Grund til at vente sig et resultat- og velsignelsesrigt Møde. De fik Salmebøgerne frem for at indlede med en Salme: i samme Øjeblik begyndte Tilhørerne at istemme — Socialisternes Marsch.

Meddelelser etc.

Fra Forbundet.

I Aarhus er der stiftet en ny »Socialistisk Ungdomsforening«, som er optaget i Forbundet fra 1. August. Vi byder den velkommen og ønsker den Held til Arbejdet!

De to Afdelinger, som nu findes i Aarhus, er vel ikke helt enige om, hvilken Arbejdsmetode der er den heldigste, men ét er de sikkert enige om, nemlig — at lægge Arbejdet sideordnet og vente, til de ser Resultatet. Den, der naar det bedste Resultat, skal nok blive efterfulgt af den anden.

Fremad, Kammerater! De enkelte Afdelingers Udvikling er Forbundets Trivsel. De, der arbejder i Afdelingerne, leder Forbundet.

Venlig Hilsen

Mikkel Christensen.

Ungdomsstævnet den 16. Juli 1905.

Der var Feststemning i Nørrebros Tivolis store Have den Søndag Eftermiddag, da svenske og danske unge Socialister i Hundredvis samledes om Tribunen, hvorfra Dagens Taler skulde lyde.

Som en pragtfuld Frihedsgudinde indledede Elna Christensen med Hans Laursens Prolog der med Varme og Inderlighed fremsætter, hvad det er, netop vi unge Socialister vil.

Saa stod vor svenske Ungdomskammerat Hinke Bergegreen, frem for at minde os om, at ogsaa vi maatte være beredt, »naar Signalet lyder«. Hinke Bergegreen modtoges straks med stormende Bifald, og straks blev man grebet af hans ildnende Veltalenheds Magt. Man retter uvilkaarligt Ryggen, og man føler sig gennemsyret af Mod og Begejstring, naar man ser og hører Hinke Bergegren. Intet Øjeblik er det muligt at lade være at følge ham i hans Tale — fra det første Ord til det sidste rives man med, harmes med i hans Harme, smiler med i hans Ironi, haanlér med ham i hans skærende Haan mod den herskende Klikes Hykleri — og ser i hans kloge Øjne bag Brillerne, snart blinkende lunt, ironisk, snart funklende med Lynglimt af Harme og Had.

Andetsteds i Bladet vil »Ny Tid«s Læsere have den Glæde at læse udførligt Referat af hans Tale.

Redaktør Chr. Christensen talte til de unge om de Opgaver, der laa for og krævede vore Kræfter. Vi maatte lære af vore svenske Kammerater og sammen med dem drage til Felts mod Militarisme og Religionen.

— Efter den alvorlige Del af Festen samledes Deltagerne rundt om, og den smukke Have gennemlød af revolutionære svenske og danske Sange. Forskellige Fornøjelser fik Tiden til hastigt at gaa — Forestilling i Salen, senere Dans, og i Haven sang Sangforeningen »Vega«, der var

Festtegn og Sange à 15 Øre faas samme Steder.

læsning o. s. v.; der var stadig Opløb om Tombolaen, hvor Vedsøe udfoldede en Veltalenhed, ikke ringere end den i Aarhus, da han fortalte Aarhusianerne, hvorledes deres Rigsdagsmand blev en berømt Mand.

Det pekuniære Resultat af Dagen blev et godt Overskud, som »Ny Tid« høster godt af. Til hen i den lyse Sommernat varede Festen med Dans og fornøjeligt Samvær. *Alb.*

Atheisme.

(Brudstykke af J. P. Jacobsens »Niels Lyhne«)

(Det er Juleaften; Niels Lyhne og Doktor Hjerrild mødes paa en Kafé, husvilde for Julestemningen.)

De tyede ind paa en lille Kafé, de ellers aldrig søgte. De saa straks, at her ikke var noget blivende Sted.

Værten, Opvarterne og et Par Venner sad i Stuens Indre og spillede Trekort med to Trumfer, Værtens Kone og Døtre saa til og gjorde Opvartning ved Bordet, men ikke for dem, en af Opvarterne bragte dem deres. De skyndte sig at drikke, da de mærkede, at de bragte Forstyrrelse, for man talte straks mindre højt, og Værten, der havde siddet i Skjorteærmer, havde ikke kunnet overvinde sig til at blive siddende, men var faret i Frakken.

»Vi er nok saa temmelig husvilde i Aften«, sagde Niels, da de gik nedad Gaden.

»Ja det er jo i sin Orden«, var Hjerrilds lidt pathetiske Svar.

De kom til at tale om Kristendommen. Emnet laa jo ligesom i Luften om dem.

Niels talte hæftig, men lidt almindelig mod Kristendommen. Hjerrild var ked af at gaa og træde Sporet op paany af Diskussioner, der var gamle for ham, og sagde pludseligt, uden altfor nøje Tilslutning til det foregaaende: »Tag Dem i Agt, Hr. Lyhne, Kristendommen har Magten. Det er dumt at lægge sig ud med den regerende Sandhed ved at agitere for Kronprins-Sandheden«.

»Dumt eller ikke dumt, det Hensyn ligger ikke for.«

»Sig ikke det saa letsindigt, det var ikke min Mening at sige Dem den Trivialitet, at det i materiel Henseende er dumt, ideelt er det dumt og mere end det. Tag Dem i Agt; dersom det ikke er uundgaaeligt nødvendig for Deres Personlighed, saa knyt Dem ikke altfor nøje til just det i Tiden. Som Digter har De jo saa mange andre Interesser«.

»Jeg forstaar Dem vist ikke, jeg kan jo dog ikke bære mig ad med mig selv som med en Lirekasse, tage et mindre populært Stykke ud og sætte et andet ind, som alle gaar og fløjter paa«.

»Kan De ikke, der er de, der kan. Men De kunde jo sige: det Stykke spiller vi ikke. Man kan i Almindelighed meget mere i den Retning, end man selv tror, et Menneske hænger ikke saa nøje sammen. Naar De stadig bruger Deres højre Arm voldsomt, saa strømmer der et Overmaal af Blod til, og den tager til i Vækst paa det øvrige Legemes Bekostning, medens Benene, som De kun bruger det aller, allernødvendigste, blive lidt tyndladne, ganske af sig selv. De kan jo nok anvende Billedet? Se, hvordan de fleste, og vel ogsaa de bedste, ideelle Kræfter herhjemme har vendt sig udelukkende mod den politiske Frihed. Se paa det, og lad det være Dem en Lære. Tro mig, det er en frelsende Lykke for et Menneske at kæmpe for en Idé, der har Fremgang, medens det er saa demoraliserende at høre til den tabende Minoritet, som Livet ved den Retning, i hvilken det udvikler sig, giver Uret, Punkt for Punkt, Skridt for Skridt. Det kan ikke være anderledes, for det er saa bitterlig mismodigt at se det, man lige ind til sin Sjæls Stille er overbevist om er Sandheden og Retten, at se denne Sandhed forhaanet og slaaet i Ansigtet af hver den usleste Trosknægt i den sejrende Hær, at høre den smædet med Skøgenavne, og saa intet at kunne gøre, intet andet end at elske den endnu mere trofast, knæle for den i sit Hjerte med endnu dybere Ærefrygt og se dens skønne Aasyn lige straalende skønt, lige fuldt af Højhed og udødeligt Lys, hvormeget Støv der saa hvirvles mod dens hvide Pande, hvor tæt end giftig Taage tyknes omkring dens Glorie. Det er bitterlig mismodigt, det kan ikke undgaas, at ens Sjæl tager Skade deraf, for det ligger saa nær at hade sit Hjerte træt, at kalde Foragtens kolde Skygger op om sig og smertesløv lader Verden gaa sin Gang. — Naturligvis, hvis man har det i sig, saa man, i Stedet for at vælge det lettere: at tage sig selv ud af alt Forbund med det Hele, kan bære sig oprejst og med alle Evner spændte, alle sine Sympathier vaagne tage mod Nederlagenes mangebraaddede Svøbeslag, alt som de falder, Slag paa Slag, og dog holde sit blødende Haab fra at segne, idet man lytter efter de dumpe Lyde, der varsler Omslag i eens Tid, og spejder mod det svage, fjerne Skær, der er en Dag — en Gang — maaske, hvis man har det i sig; men prøv det ikke, Lyhne, tænk Dem, hvad en saadan Mands Liv maatte være, naar han skulde gøre Fyldest, ikke at kunne tale, uden at Hujen og Haan fraader op i hans Tales Spor, at faa alle sine Ord forvrængede, besudlede, vredne af Led og Lave, vredne til snedige Snarer, kastet hen for sine Fødder, og saa, inden han vel har faaet dem sanket op af Skarnet og redet dem ud fra hinanden igen, saa pludselig at finde Alverden døv, og saa begynde paany paa et andet Punkt med samme Resultat, atter og atter, og saa, maaske det smærteligste af alt, at se sig miskendt og foragtet af ædle Mænd og Kvinder, som han trods den forskellige Overbevisning, ser op til med Beundring og Ærefrygt. Og saadan maa det være, det kan slet ikke være anderledes. En Opposition skal ikke vente at blive angrebet for det, den virkelig er og vil, men for det Magten vil tro, den er og agter; og desuden, Magten brugt overfor den svagere og Misbrug af Magten — hvordan skal det blive to Ting? og der er dog vel ingen, der vil forlange, at Magten skal gøre sig selv svag for at kunne kæmpe med lige Vaaben overfor Oppositionen. — Men derfor bliver Oppositionens Kamp lige smertelig, lige oprivende. Og tror De nu virkelig, Lyhne, at en Mand kan kæmpe den Kamp, med alle de Gribbenæb sænket i sig, uden den sejge, blinde Begejstring, som en Fanatisme? Og hvor i Alverden skal han blive fanatisk for noget Negativt? Fanatisk for den Idé, at der ingen Gud er til! — og uden Fanatisme, ingen Sejr. Tys hør!«

De standsede udenfor en høj Stue, hvor man havde rullet op for et af Vinduerne, og gennem den aabne Trækrude lød det, baaret af Kvinders og Børns klare Røster, ud til dem:

Et Barn er født i Bethlehem,
Bethlehem!
Thi glæder sig Jerusalem.
Hallelujah, Hallelujah!

De gik tavse videre. Melodien, navnlig Flygelets Toner, fulgte dem nedad den stille Gade.

»Hørte De«, sagde Hjerrild, »hørte De Begejstringen i dette gamle hebræiske Sejrshurra? — og disse to jødiske Bynavne! — Jerusalem, det var ikke blot symbolsk: den hele Stad, København, Danmark; det var Os, det kristne Folk i Folket«.

»Der er ingen Gud, og Mennesket er hans Profet!« sagde Niels bittert, men ogsaa bedrøvet.

(Sluttes i næste Nr.).

Vor Bevægelse.

København. Afdeling N. holder Møde hver Onsdag Kl. 8½ (se »Social-Dem.« samme Dag). Formand: J. Andersson, Læsestuen, Turesensgade 31, København.

København. Afdeling V. holder Møde hver Tirsdag Kl. 8½ i Forsamlingsbygningen, Enghavevej. Formand: Paul Madsen, Svanholmsvej 10⁴, København.

København. Afdeling K. holder Møde hver Tirsdag Kl. 8½ (se »Social-Dem.« samme Dag). Formand: Rud. Bøhm, Rømersgade 23.

Glostrup Afdeling holder Møde hver Fredag Kl. 8 i Afholdshjemmet. Formand: Murer J. Jensen, Glostrup.

Aarhus. Fremskridtsklubben afholder Møde hveranden Tirsdag Kl. 8½ i »Enigheden«, Kannikegade 12. Formand: Emil Marott Sørensen, Marselisborg Allé 6 a.

Aarhus. Socialistisk Ungdomsforening har Læse- og Mødelokale i Kafe »Rømershus«. Formand: Carl Frederiksen, Læsestuen, Kafe »Rømershus«.

Horsens Afdelingen holder Møde hver Onsdag Aften Kl. 8 i Arbejdernes Forsamlingslokaler, Søndergade. Formand: Journalist Axel J. Sørensen.

Braband Afdelingen holder Møde i Afholdshjemmet hveranden Torsdag Kl. 8. Formand: Johs. Holm.

Socialistisk Ungdomsforbunds Adresse er: Læsestuen, Turesensgade 31, København (Forbundsformand: Mikkel Christensen).

»NY TID«s Ekspedition. Adresse: Læsestuen, Turesensgade 31, København. (Ekspeditør og Kasserer: Paul Madsen).

»NY TID«s Redaktion. Adresse: Læsestuen, Turesensgade 31, København. Alle Henvendelser til Bladets Redaktion bedes adresseret til »Redaktionen af »Ny Tid«,« *ikke* til een af Redaktørerne.

Alle socialistische und anarkistische Blätter werden ersucht Tausch-Exemplare an »Ny Tid«, Turesensgade 31, København, zu senden.

Nous demandons à toutes les gazettes socialistes et anarchistes d'envoyer exemplaires d'échange à l'adresse: »Ny Tid«, Turesensgade 31, København.

All communications, exchanges etc. for »Ny Tid«, are to be adressed to »Ny Tid«, Turesensgade 31, København.

„Ny Tid".

Socialistisk Ungdomsforbunds Organ, kan bestilles paa alle Postkontorer.

Agitér for dets Udbredelse.

Lad Venner og Bekendte læse Bladet.

„Ny Tid" koster kun Kr. 1,10 aarligt (Postpenge iberegnet).

almene Grundlovsrettigheder, men med Mo- Festen; men denne Dom, der forbliver mere Barnets Sanser og Drifter, disse danner igen Grundlaget for Barnets Modtagelighed for

At besøge

Zool. Have

er

en Rejse

gennem

Verden.

Udsigtstaarnet!

Foreningsbilletter à 35 Øre

faas i

De samvirkende Fagforbunds Kassererkontor.

Aftenbladet

bør læses af enhver Arbejder.

Udgaar hver Dag.

2 Øre pr. Nr.

Ekspedition og Redaktion: Landemærket 3.

Telefon: 1103 og 3824.

E. Krapotkin:

En oprørers ord.

Udkommer med ca. 18 Hefter à 10 Øre.

Skriv til Rolf Hammer, Falkonerallé 5. Hæfterne vil da blive tilstillet dem mod indsendelse af frimærker til porto.

13de hæfte er nylig udkommen.

Sammesteds og endvidere i Turesensgade Nr. 31, læsestuen faas følgende pjeser:

Krapotkin: Krigen ..... 5 Øre
Til de unge .....10 »
Lønsystemet..... 5 »
Most: Til proletariatet..... 5 »
Det fri samfund . .....10 »

A. B. C.

Arbejdernes Bicykle Club,

som blev stiftet for 11 Aar siden, leverer Cykler til sine Medlemmer paa Afbetaling til følgende Priser: Herremaskiner 125 Kr., Damemaskiner 130 Kr.; 25 Kr. ved Maskinens Modtagelse; Henstand med Betaling under Sygdom og Arbejdsløshed. — Clubbens Kontor: *Blegdamsvej 26, St. o. G.*, hver Mandag fra 8—10. — Indskud i Clubben 1 Kr.; Kontingent 30 Øre om Maaneden.

Kassereren, Adresse: *C. Bentzen, Husumgade 32, 4. Sal,* træffes hver Aften fra Kl. 7—8.

Foreninger,

som ønsker elegant og billig Bogtrykarbejde, bør henvende sig i

Bogtrykkeriet,

Baggesensgade 31.

Ærbødigst

Charles F. Petersen.

Fuld Kost

6½ Kr. ugentlig.

God Middag 35 Øre.

Faas hos

Lycinka Hansen,

Tjørnegade 5.

10 Øre **Lighed** 10 Øre

Tilbageblik fra »Aar 2000« af *Edward Bellamy* er udkommet paa de københavnske socialistiske Ungdomsforeningers Forlag. Faas ved Henvendelse til

L. Jeppesen,
Dybbølsgade 26, 2.
København V.

NB. Afdelingerne anmodes om at forhandle »Lighed«.

Socialistisk Ungdomsforbunds Organ

„NY TID"

udkommer en Gang maanedlig i et flot udstyret 8-sidigt Format.

„NY TID" er et agitatorisk socialistisk Organ for den socialistiske Ungdomsbevægelse.

Abonnement 1 Kr. 10 Øre aarlig — Avertissementer 20 Øre pr. Petitlinie.
Abonnement kan tegnes paa alle Postkontorer. Redaktions- og Ekspeditionskontor:
Turesensgade 31 B, St. o. G.

Redaktion: Chr. Christensen (Ansvarhavende), Alb. Jørgensen.
Fr. Weiss' Bogtrykkeri, København K.

Festtegn og Sange à 15 Øre faas samme Steder.